

Posudek

oponenta

rigorózní práce

Mgr. Jany Petřů

na téma

„Vybrané problémy elektronizace insolvenčního řízení“

Autorka předkládá práci na dané téma v celkovém rozsahu 109 stran (včetně seznamu použité literatury, úvodu, závěru i resumé) - samotná stat' má pak cca 95 stran), čímž z hlediska formálního naplnila požadavky kladené na práce tohoto druhu.

Práce je co do systematiky členěna do 6 kapitol, kde i v rámci úvodu se autorka zaměřuje na věcnou otázku existence a pojmu elektronických řízení, avšak velmi stručně a nedostatečně. Kapitola 2. se ihned – bez dalšího obecnějšího pojednání přímo věnuje problematice zveřejňování „údajů v insolvenčním rejstříku“, kde se vlastním pojmem insolvenčního rejstříku autorka zabývá na 2 stranách (!). Kapitola 3. se zabývá doručováním v insolvenčním řízení, kapitola 4. je věnována elektronicky podanému insolvenčnímu návrhu (nikoli dalším procesním podáním). Závěrečná kapitola 5. se zaměřuje na dílčí otázky de lege ferenda (tři drobné náměty).

Zvolené téma je aktuální, avšak způsob pojednání autorkou nepokládám za šťastný. V rámci daného druhu prací je sice častým jevem zpracovat vybrané otázky, avšak takový přístup je obvyklý u tradičních komplexních procesních témat, kde daný omezený prostor nedává autorovi možnost zabývat se širokým tématem komplexně, neboť to by jej nutně vedlo k obecnosti a popisnosti a snižovalo tedy jeho snahu i její výsledek. Možnost zaměřit se na

zvláštní, vybrané, dílčí, specifické otázky, je pak dána i tím, že obecná problematika širšího tématu je dána, komplexně zpracována a vyčerpána, a autor se může plně soustředit na vybranou problematiku, aniž by u sebe i u čtenáře díla budil dojem chybějícího obecného.

Tento dojem mám bohužel při hodnocení této práce. Mám-li zmínit pozitiva, jedná se jistě o téma velmi přínosné, aktuální, nové i potenciálně mimořádně zajímavé. Úspěch jeho zpracování však dle mého vyžaduje, aby se autor – či autorka – vypořádali s obecnými otázkami – i obecné problematiky tzv. elektronických řízení, než se začnou věnovat zvláštnostem insolvenčního řízení. Samotný stručný úvod je v tomto případě nedostačující. Autorka nevěnuje potřebnou pozornost obecným otázkám, základním pojmům a institutům, nezabývá se teoretickými východisky, které jsou i pojednání aktuálních aplikačních otázek nepostradatelné.

Absence vhodného systematického zpracování se projeví i v pozornosti, kterou autorka věnuje jednotlivým dílčím otázkám. Je samozřejmé, že se nemůže věnovat všem nabízejícím se problémům, ale důvody preferencí by měly být systémové, nikoli nahodilé. Tomuto dojmu se bohužel čtenář práce nevyhne. Jedním z důsledků absence obecného přístupu je i dílčí, poměrně omezený výstup práce – v rámci stručného závěru či bodových námětů *de lege ferenda*.

Dalším, co v práci postrádám, je snaha o komparaci, alespoň minimální ohlédnutí za vybranou cizí úpravou, vhodné k tomu, aby se pro autorku stalo námětem jak pro pojednání obecnějších, východiskových otázek, tak pro vhodnější selekci dílčích problémů.

Je možné, že limity autorčina přístupu byly do určité míry ovlivněny i tím, že práce byla vypracována bez konzultanta, který mohl v naznačeném směru autorku svými doporučeními usměrnit.

Z obsahového hlediska mám za to, že s ohledem na výše uvedené je na místě zvážit, zda by práce neměla být přepracována.

JUDr. Petr Smolík, Ph.D.
oponent

V Praze dne 15. dubna 2015